

ПИТЪР УОТС
ВТОРОТО ПРИШЕСТВИЕ НА
ДЖАСМИН ФИЦДЖЕРАЛД

Превод от английски: Богдан Русев, 2015

chitanka.info

Има ли тук нещо нередно?

Поне на пръв поглед, не. Кръвта се е събрала на локва, която напълно отговаря на положението на жертвата. Не се виждат артериални пръски; жертвата е заклана в корема, така че кръвта по-скоро е изтекла, отколкото е изхвърчала от тялото. Не се виждат и никакви послания. Никой не е надраскал цитат от Чарлс Менсън, сатанинско приветствие или дори „Елвис е жив“ на нито една от стените. Всичко изглежда като поредното кръвопролитие в поредната кухня на поредния двустаен апартамент, претърпан с разпокъсаните останки от два човешки живота. Сега е останал само един от тях — окървавено създание, което се мята и не спира да крещи едно и също заклинание, докато полицаите насила я отвеждат от трупа...

— Трябва да го спася да го спася да го спася...

... като поредното доказателство — не че събраните тук полицаи имат нужда от него — за това, че когато те извикат на адрес, обикновено е за нещо отвратително.

Жената не го е спасила. Към този момент вече е очевидно, че никой не може да го спаси. Мъжът лежи в локва от собствените си вътрешности, а кръвта и лимфата му се стичат по цепнатините между плочките на линолеума, като се кръстосват в удобна графика на съсирването на самото местопрестъпление. От време на време на устните му изниква и се пуква червен мехур. Всеки, който забележи това, се преструва, че не го е забелязал.

Оръжието на убийството? Ето го: обикновен кухненски нож за месо, хлъзгав от кръвта и засъхващите пръстови отпечатъци, който лежи на пода точно там, където го е изпуснала.

Единственото, което липсва, е мотив. Съседите казват, че двамата са били тиха семейна двойка. Мъжът е бил болен, поне от няколко месеца. Не са излизали много. Няма документирана история на насилие. Двамата са били дълбоко привързани един към друг.

Може би и тя е била болна. Може би е изпълнявала заповедите на някакъв тумор в мозъка си. Или пък сивокожите извънземни от Зета II Ретикули са оплескали планираното отвличане и са натопили невинен свидетел за собствената си некадърност. Или пък всичко това е масова халюцинация и изобщо не се случва наистина.

Или пък е Божя работа.

Пристигнали са веднага. Това е едно от предимствата на убийството в работно време. Взели са проби и са изстъргали остатъчни вещества от дрехите и кожата на жената, ако някой случайно реши да попита от кого е била кръвта по нея. Претърсили са апартамента, разпитали са съседите и роднините, установили са самоличността: Джасмин Фицджералд, на 24 години, бяла, с тъмна коса, докторант. По глобална обща теория на относителността, каквото и да означава това. Свалили са дрехите ѝ, изкъпали са я, минали са я през съдия и са я затворили в първа зала за разпити в отдела за криминална психология.

Изпратили са някого да говори с нея.

— Здравейте, госпожо Фицджералд. Аз съм доктор Томас. Казвам се Майлс, ако предпочитате да ме наричате така.

Тя го поглежда вторачено.

— Нека да бъде Майлс.

Изглежда спокойна, но по лицето ѝ все още се виждат следите от скорошните сълзи.

— Сигурно ти трябва да определиш дали съм луда.

— Дали си в състояние да бъдеш изправена пред съда, да. От самото начало трябва да ти кажа, че този разговор вероятно няма да остане само между нас. Нали ме разбираш?

Тя кимва. Томас сяда срещу нея.

— Как искаш да те наричам?

— Наполеон. Мохамед. Исус Христос.

Устните ѝ потрепват в съвсем бегла усмивка, която се стопява веднага.

— Извинявай. Шегувам се. Наричай ме Джас.

— Добре ли си? Погрижиха ли се за теб?

Тя изсумтява.

— Погрижиха се съвсем прилично, като се има предвид за какво чудовище ме смятат.

Тя замълчава за миг, после добавя:

— Но аз не съм, нали разбираш?

— Чудовище?

— Луда. Просто... просто наскоро преживях сериозна промяна на парадигмата, разбираш ли? Целият свят ми изглежда различен и

главата ми работи както трябва, но сърцето понякога... имам предвид, че е толкова трудно да се чувстваш по друг начин.

— Разкажи ми за тази промяна на парадигмата — предлага Томас.

Нарочно не си води бележки. Дори не носи бележник. Не че това има някакво значение. Диктофонът в джоба на сакото му има много чувствителен слух.

— Сега всичко има смисъл — казва тя. — Преди не беше така. Мисля, че за пръв път в живота си наистина съм щастлива.

Тя отново се усмихва, този път по-продължително. Достатъчно дълго, за да може Томас да се учуди колко искрена изглежда усмивката ѝ.

— Когато пристигна тук, не беше много щастлива — напомня меко той. — Казаха ми, че си била много разстроена.

— Да — тя кимва сериозно. — Не е никак лесно да направиш това дори със себе си, нали разбираш, но да рискуваш някой друг, когото наистина обичаш...

Тя избърсва една сълза от окото си.

— Не знам дали вече знаеш за това, но той умираше от една година. И всеки ден го болеше малко повече от предишния. Почти се виждаше как това нещо се разпростира в него, като в някакво... листо, което пожълтява. А може и да е било от химиотерапията. Така и не разбрах кое от двете беше по-лошото.

Тя поклаща глава.

— Ха. Поне това вече свърши.

— Затова ли го направи? За да не страда повече?

Томас се съмнява в предположението си. В общия случай убийствата от милосърдие не включват изкормване на благодетелстваното лице. Но все пак решава да попита.

И тя отговаря:

— Оплесках всичко, разбира се. В крайна сметка, стана още по-зле.

Тя стисва ръцете си една в друга.

— И вече ми липсва. Не е ли странно? Стана само преди няколко часа и аз знам, че не е чак такъв проблем, но въпреки това ми липсва. Ето пак — това разминаване между главата и сърцето.

— Казваш, че си оплескала всичко — казва Томас.

Тя дълбоко си поема дъх и кимва.

— И още как.

— Разкажи ми за това.

— Не разбирам нищо от отстраняване на грешки в програмата. Мислех си, че разбирам, но когато си имаш работа с органична материя... в крайна сметка, просто отворих програмата и започнах да човъркам кода. Ако не знаеш какво точно правиш, всичко се оплесква. Точно по това работя в момента.

— Отстраняване на грешки?

— Така го наричам аз. Все още няма истинска дума за това.

„Напротив, има.“ Той казва на глас:

— Продължавай.

Джасмин Фицджералд въздъхва със затворени очи.

— При тези обстоятелства не очаквам да ми повярваш, но аз наистина го обичах. Не: наистина го обичам.

Дъхът излиза от устата ѝ като кратко изсумтяване, като прошепнат смях.

— Ето пак. Проклетото минало време.

— Разкажи ми за отстраняването на грешки в програмата.

— Не мисля, че си готов за това, Майлс. Дори не мисля, че те интересува.

Очите ѝ са отворени и приковани в него.

— Но ще го кажа, за да го имаме записано: Стю умираше. Аз се опитах да го спася. И се провалих. Следващия път ще се справя по-добре, след това още по-добре, и в крайна сметка, ще го направя както трябва.

— И какво ще стане тогава? — пита Томас.

— От твоята гледна точка или от моята?

— От твоята.

— Ще поправа засечките в програмната верига. Или, ако е по-лесно, ще направя копие на първоначалната версия на подпрограмата и ще го вкарам обратно в основната програма. Няма значение, резултатът ще бъде същият.

— Аха. А какво ще видя аз!

Тя свива рамене.

— Как Стю възкръсва от мъртвите.

Има ли тук нещо нередно?

Съзнанието на Джасмин Фицджералд потрепва върху масата, разпръснато по страниците със стандартизирани въпроси. Предполага се, че някъде там вътре се крие чудовище.

Това са инструментите, които се използват за дисекция на човешката душа. Скалата за интелигентността на Уекслър. Мултифазният тест на личността. Каталогът на психозите на Питърс. Всичките са груби като чукове. Тъпи длета, които се преструват на микротоми. Отстрани на масата лежи екземпляр от „Диагностичен и статистически наръчник по психични заболявания“, четвърто издание — дебела книга с меки корици, пълна със симптоми и патологии. Матрица от предварително нарисувани квадратчета. Може би Фицджералд ще попадне в някое от тях. Може би е „спорадичен експлозивен тип“? Увредена жена? Обикновен домашен социопат?

Резултатите от тестовете не водят към никакво конкретно заключение. Все едно тя му се присмива от страниците. „Отбележете с вярно или грешно: понякога чувам гласове, които никоой друг не чува.“ Тя е отбелязала „грешно“. „В последно време се чувствам необичайно потисната.“ „Грешно.“ „Понякога съм толкова ядосана, че ми се иска да ударя нещо.“ Написала е „вярно“, а в полето отстрани е добавила: „Това не важи ли за всички?“

В тестовете са разпръснати уловки — свързани помежду си въпроси, измислени така, че да улавят лъжците във фини капани от противоречия. Джасмин Фицджералд не се е хванала на нито един от тях. Дали е необичайно искрена? Или е твърде интелигентна за тези тестове? В отговорите ѝ не се вижда нищо, което да...

Чакай малко.

Скалата за интелигентността на Уекслър задава въпроса „Кой е Луис Пастър?“, като се опитва да определи образователното равнище.

Фицджералд е отговорила: „Вирус“.

И по-нагоре в същия списък. Ето още един въпрос, на предишната страница: „Кой е Уинстън Чърчил?“ И отново този отговор: „Вирус“.

И петнадесет въпроса по-нагоре: „Коя е Флорънс Найтингейл?“

„Прочута медицинска сестра“, гласи отговорът на Фицджералд. Всичките ѝ отговори на предишните въпроси за исторически личности са верни и напълно незабележителни. Но всички хора след Найтингейл са вируси.

Да убиеш вирус не е грях. Можеш да го направиш с напълно чиста съвест. Може би тя се опитва да промени определението за действията си. Може би така успява да живее със себе си в последно време.

Няма значение. Така или иначе, този номер с възкръсването от мъртвите не се получи.

Когато влиза при нея, тя се е отпуснала на масата, положила глава върху скръстените си ръце. Томас се прокашля.

— Джасмин.

Тя не отговаря. Той протяга ръка и леко я докосва по рамото. Главата ѝ се повдига с плавно движение, в което няма и намек за сънливост. Тя се обляга назад на стола и се усмихва.

— Здравей отново. И какво, луда ли съм?

Томас също се усмихва и сяда срещу нея.

— Опитваме се да избягваме термини, които са в ущърб на пациента.

— Спокойно, мога да го понеса. Нямам склонност към емоционални изблици.

В съзнанието му изниква картина: любящият съпруг с вътрешности, разтворени като криле на пеперуда върху решетката от цепнатини между плочките на линолеума. „Разбира се, че не. Емоционалните изблици не са за теб. За това, което правиш ти, трябва да се измисли съвсем нова дума.“

„Отстраняване на грешки в програмата, нали така беше?“

— Прегледах резултатите от тестовете ти — започва той.

— Минавам ли?

— Това не е изпит. Но някои от твоите отговори ми се сториха интересни.

Тя свива устни.

— Добре.

— Разкажи ми за вирусите.

На лицето ѝ отново изгрява слънчевата усмивка.

— Разбира се. Това са променливи вериги от информация, които не могат да се възпроизвеждат, без да откраднат първичен код от външен източник.

— Продължавай.

— Чувал ли си за Процесорните войни?

— Не.

— В началото на осемдесетте години няколко програмисти са се събрали и са написали известен брой самовъзпроизвеждащи се компютърни програми. Идеята е била да ги пуснат в една и съща памет и да ги накарат да се съревновават за място. Всички са си имали свои номера за самозащита и възпроизвеждане — и разбира се, за изяждане на конкурентите.

— О, ти имаш предвид компютърни вируси — казва Томас.

— Всъщност говоря за времето преди всичко това. — Фицджералд прави кратка пауза, като накланя глава настрани. — Питал ли си се някога какво би било да бъдеш някоя от тези програми? Да обикаляш и да снасяш яйца, да пускаш логически бомби и да влизаш в контакт с други вируси?

Томас сви рамене.

— Досега дори не знаех за тях. Защо? Ти питаш ли се?

— Не — отговаря тя. — Вече не.

— Продължавай.

Изражението ѝ се променя.

— Знаеш ли, когато си говоря с теб, все едно си говоря с програма. Не казваш нищо друго, освен „продължавай“ и „разкажи ми повече“ и... Господи, Майлс, още през шестдесетте са написали програми за психотерапия, които са по-разнообразни от теб! На BASIC! Защо не изразиш някакво мнение, за бога?!

— Това е просто техника, Джас. Аз не съм тук, за да влизам в спор с теб, колкото и интересно да би било това. Опитвам се да преценя дали си в състояние да бъдеш изправена пред съда. Моето мнение по всички други въпроси няма никакво значение.

Тя въздъхва и се отпуска на стола.

— Знам. Извинявай — знам, че не си тук, за да ме забавляваш, но съм свикнала да мога да...

— Имам предвид, че Стюарт винаги беше...

— О, Господи. Толкова ми липсва — признава си тя, а очите ѝ тъжно блестят.

„Тя е убила човек“, напомня си той. „Не ѝ позволявай да те измами. Трябва само да прецениш състоянието ѝ — нищо повече.“

„Не започвай да я харесваш, за бога.“

— Това е... разбираемо — отговаря Томас.

Тя изсумтява.

— Глупости. Нищо не разбираш. Знаеш ли какво направи той първия път, когато отиде на химиотерапия? Аз учех за изпита по програмиране, а той ми беше взел всички учебници.

— Защо го е направил?

— Защото знаеше, че няма да уча вкъщи. Бях абсолютна развалина. И когато му отидох на свиждане в болницата, той извади проклетите учебници изпод леглото си и започна да ме изпитва за Пол Дирак и границата на Бекенщайн. Той умираше, а не го интересуваше нищо друго, освен да ми помогне да се подготвя за някакъв тъп изпит. Бях готова да направя всичко за него.

„Е“, не казва Томас на глас. „Със сигурност си направила за него повече от общоприетото.“

— Нямам търпение да го видя отново — добавя тя, все едно току-що се е сетила за това.

— Кога ще се случи това, Джас?

— А ти как мислиш?

Тя го поглежда — тъгата и отчаянието, които преди малко му се стори, че е видял в очите ѝ, изведнъж са изчезнали без следа.

— Когато казват нещо подобно, повечето хора биха имали предвид отвъдния живот.

Тя му подарява една тъжна усмивка.

— Това е отвъдният живот, Майлс. Това е раят, и адът, и нирвана. Каквото си поискаме. Това е всичко.

— Да — отговаря Томас след малко. — Разбира се.

Нейното разочарование от него увисва във въздуха между тях като обвинение.

— Ти не вярваш в Бог, нали? — казва най-сетне тя.

— А ти? — отговаря той, като отразява въпроса като рикошет.

— Преди не вярвах. Но се оказва, че има следи, които сочат към това. Дори доказателства.

— Какви например?

— Масата на t-кварка. Размерът на Хигс бозона. Ако знаеш какво търсиш, просто не можеш да ги разтълкуваш по друг начин. Знаеш ли нещо за квантовата физика, Майлс?

Той поклаща глава.

— Всъщност не.

— В действителност нищо не съществува, не и на субатомно равнище. Всичко представлява вълни от вероятности. Поне докато някой не започне да ги наблюдава. Тогава вълната се разпада и се получава онова, което наричаме „реалност“. Но това не може да се случи без наблюдател, който да постави началото на процеса.

Томас присвива очи, като се опитва да изстиска някакъв смисъл от казаното.

— Значи, ако не гледахме към тази маса, тя нямаше да съществува?

Фицджералд кимва.

— Общо взето.

Усмивката ѝ отново наднича за миг от ъгълчето на устните.

Той се опитва да я примами да се появи отново.

— Искаш да кажеш, че този наблюдател е Бог? Бог наблюдава всички атоми, така че вселената да може да съществува?

— Ха. Досега не го бях поглеждала по този начин — казва тя и усмивката се превръща в съсредоточено намръщено изражение. — По този начин е казано по-скоро метафорично, отколкото математически, но е добра идея.

— Бог гледаше ли те вчера?

Тя разсеяно вдига очи към него.

— А?

— Той... То общува ли с теб?

Лицето ѝ става напълно безизразно.

— Имаш предвид дали Бог ми казва да правя разни неща? Дали Бог ми е казал да нарежа Стю като... като...

Дъхът ѝ излиза със свистене между зъбите.

— Не, Майлс. Не чувам гласове. В сънищата ми не идва Чарлс Менсън, за да ми шепне сладки лъжи. Вече отговорих на всички тези въпроси в шибания ти тест, така че не ме занимавай повече с тези глупости, става ли?

Той умиротворително вдига ръце.

— Не исках да кажа това, Джасмин.

„Лъжеш.“

— Съжалявам, ако е прозвучало по този начин, просто... нали разбираш, че квантовата механика... Господи, това е твърде голяма хапка за моята уста. Главата ми ще се пръсне.

Тя го наблюдава внимателно и предпазливо.

— Да. Сигурно е така. Понякога забравям за това.

Тя се отпуска, съвсем малко.

— Но всичко е точно така. Законите на математиката са неизбежни. Можеш да промениш природата на действителността, само като я погледнеш. Прав си. От това наистина може да ти се пръсне главата.

— Но само на субатомно равнище, нали? Нали не искаш да кажеш, че наистина можем да накараме тази маса да изчезне, като не ѝ обръщаме внимание?

Погледът ѝ подскача за миг към една точка точно над дясното му рамо — там, където би трябвало да е вратата.

— Ами, не — отговаря най-сетне тя. — Това се постига само с много упражнения.

Има ли тук нещо нередно?

Освен очевидното, разбира се. Освен вертикалния разрез от гръдната кост до приблизително два сантиметра над пъпа, който прониква през коремната мускулатура и стига до първичната телесна кухня. Освен назъбените му краища, които подсказват за употребата на някакво острие. Очевидно не много остро.

Не. Така изпреварваме нещата. Ако не друго, аутопсията би трябвало да бъде систематична. Добре тогава: бял мъж, между двадесет- и тридесетгодишен. Външните морфометрични показатели вече са записани. Косопад и синини, които отговарят на токсичните ефекти от химиотерапия. Ноктите на показалеца и безименния пръст на дясната ръка липсват, по същата причина. Към момента на смъртта мъжът е бил много, много болен. И точно когато си е мислел, че няма как да стане по-зле...

Отдолу и навътре. Ръката поглъща ръцете в гумени ръкавици на водещия на аутопсията като някаква гигантска разкъсана вагина със съсирена и кристализирала кръв по срамните устни. В коремната кухня лъцят обичайните вътрешности, опаковани наново от санитарите на местопрестъплението, които е трябвало да ги съберат, преди трупът да бъде транспортиран. Може би при това са били изгубени някакви следи. Може би убиецът е подредил вътрешностите

по някакъв важен начин — може би формата, в която е открит стомашно-чревният тракт, изписва някаква улика или името на някакъв демон. Няма значение. Нали са снимали всичко.

Перитонеумът се разтяга като тънък латекс, който стяга извивките на червата помежду им. Всъщност са прекалено стегнати. По дължината на илеума са разпръснати нещо като... фистули. На няколко места извивките на червата сякаш са споени помежду си. Какво би могло да причини това?

Не му хрумва нищо.

Отбележи, запиши, вземи проба за подробен хистологичен анализ. Продължавай. Скалпелът разрязва стомашно-чревния тракт с лекотата, с която би го направил с преварени спагети. В съда за събиране на телесни течности лениво се изливат засъхваща слуз и префекални бучки. От гръбната стена зад тях се издува нещо. Нещо проблясва в бяло като кост на място, където не би трябвало да има никаква кост. Разрежи, отвори. Ето там. Десният бъбрек е покрит от някаква маса, приблизително петнадесет на десет сантиметра, която стига до пикочния мехур. Масата е доста хетерогенна и по нея има някакви буци. Тумор? С това ли са се сражавали докторите на Стюарт Макленън, когато са го натъпкали с отрова? Водещият на аутопсията никога не е виждал такъв тумор.

Най-малкото — и това наистина е странно — защото туморът *също* го гледа.

Бюрото му е свършено спартанско. Не се вижда нито един лист хартия, който да не е на мястото си. В действителност, не се вижда нито един лист хартия. Повърхността на бюрото е гладка като на монолита на Кубрик, с изключение на настолния компютър „Сън“ точно по средата и етажерката за дискове от лявата страна.

— *Знаех си*, че ми изглежда позната — казва той. — Когато прочетох за това във вестниците. Но не знаех откъде точно.

Дипломният ръководител на Джасмин Фицджералд.

— Сигурно имате много студенти — отбелязва Томас.

— Да. — Той се навежда напред и започва да трака по клавиатурата на настолния си компютър. — Всъщност все още не съм се срещал с всички на живо. Имам един или двама студенти в Европа,

с които общувам изключително в интернет. Надявам се да се видим това лято в Берн... а, да. Ето я; изобщо не си прилича със снимката от медиите.

— Тя не живее в Европа, доктор Ръсел.

— Не, живее в града. Но беше на практика в CERN, европейската организация за атомни изследвания. Тук вече е трудно да се постигне нещо, след като там построиха големия ускорител на елементарни частици. Аха.

— Какво?

— Тя е прекъснала. Вече си спомням коя беше. Прекъсна работа по докторантурата си, преди около една година и половина. Доколкото си спомням, имаше болен в семейството.

Ръсел вторачено гледа в монитора на компютъра си; нещо, което вижда там, сякаш изведнъж достига до съзнанието му.

— Тя е убила съпруга си? *Убила го е?*

Томас кимва.

— Господи — казва Ръсел и поклаща глава. — Изобщо не приличаше на такъв човек. Винаги беше толкова... жизнерадостна.

— Все още е такава, понякога.

— Господи — повтаря той. — И с какво мога да ви помогна?

— Тя страда от много сложни психози. И ги облича в множество технически термини, които не разбирам. Имам предвид, че доколкото успявам да разбера, нейните твърдения са *разумни*... не, не. Не исках да кажа това. Нейните твърдения *няма как* да бъдат разумни, но на мен ми липсва основата да ги... ами, да ги *схвана*.

— Какви са тези твърдения?

— Като начало, тя непрекъснато говори за това, че ще възкреси своя съпруг от мъртвите.

— Разбирам.

— Не изглеждате изненадан.

— Трябва ли? Вие вече ми казахте, че тя страда от психози.

Томас дълбоко си поема дъх.

— Доктор Ръсел, през последните няколко дни прочетох доста неща. Научнопопулярна космология, квантова механика за начинаещи и други подобни.

Ръсел се усмихва снизходително.

— Предполагам, че никога не е твърде късно за това.

— Оставам с впечатлението, че много от нещата, които се случват на субатомно равнище, имат почти религиозен характер. Спонтанно възникване на материята, едновременно съществуване в различни състояния. Това звучи едва ли не духовно.

— Да, сигурно сте прав. В известен смисъл.

— Религиозни ли са космолозите, като цяло?

— Всъщност не. — Ръсел потропва с пръсти по своя монолит. — Областта ни е толкова странна, че нямаме нужда от допълнителни религиозни преживявания. Някои източни религии имат постулати, които донякъде звучат като нещо от квантовата механика, но приликите са доста повърхностни.

— Но няма нищо, което да е... по-християнско? Нищо, което да накара някого да повярва в един-единствен, всемогъщ Бог, който възкресява мъртвите?

— Не, за бога. Е, освен ако не броим онзи Типлър.

Ръсел се навежда към него.

— Защо? Джасмин Фицджералд не е станала християнка, нали?

Тонът му подсказва, че убийството е едно, но това...

— Не, не мисля — успокоява го Томас. — Освен ако християнството не разшири спектъра на ритуалите си така, че да включват и човешки жертвоприношения.

— Да. Точно така.

Ръсел отново се обляга назад, явно успокоен от този отговор.

— Кой е Типлър? — пита Томас.

— Мммм? — примигва Ръсел, който се е разсеял за момент. — А, да. Франк Типлър. Един космолог от университета в Тулейн — той твърди, че разполага с математическо доказателство за съществуването на Бог, което може да бъде проверено. Както и за отвъдния живот, доколкото си спомням. Преди няколко години предизвика доста шум около себе си.

— Доколкото разбирам, вие не сте останали особено впечатлен.

— В интерес на истината, не го проследих толкова внимателно. Теологията не ми е особено интересна. Имам предвид, че ако физиката докаже съществуването или несъществуването на Бог, няма проблеми, но това не е целта на науката, нали така?

— Не бих могъл да кажа. Но ми се струва, че би било страхотен страничен ефект.

Ръсел се усмихва.

— Дали знаете как се казва книгата му? — подсказва Томас.

— Разбира се. Един момент.

Ръсел вкарва един диск в настолния си компютър и се заема да масажира клавиатурата. Компютърът мърка.

— Да, ето я: „Физиката на безсмъртието: модерна космология, Бог и възкресението на мъртвите“. 1994 година, Франк Дж. Типлър. Мога да ви разпечатам пълната библиографична справка, ако искате.

— Да, моля. И какво е неговото доказателство?

На лицето на професора се появява нещо, което прилича на съвсем лека усмивка.

— Обяснете ми го, като използвате не повече от тридесет думи — добавя Томас. — Като за идиоти.

— Ами, според него... — започва Ръсел, — след няколко милиарда години животът ще се обедини в необятна изчислителна машина, за да избегне собственото си унищожение, когато вселената достигне до своя финален колапс.

— Мислех си, че това никога няма да се случи — прекъсва го Томас. — Нали бяха доказали, че вселената просто ще продължи да се разширява...

— Това беше миналата година — казва лаконично Ръсел. — Може ли да продължи?

— Да, разбира се.

— Благодаря ви. Както казах, според Типлър след няколко милиарда години животът ще се обедини в необятна изчислителна машина, за да избегне собственото си унищожение, когато вселената достигне до своя финален колапс. Съществена част от този процес включва да се възпроизведе всичко, което се е случило във вселената до този момент, с подробности до субатомно равнище, както и всички възможни варианти на тези събития.

Принтерът на Ръсел до бюрото му изплезва един хартиен език. Той го откъсва и го подава на Томас.

— Значи Бог е върховен компютър в края на времето? И всички ние ще бъдем възкресени в най-голямата компютърна симулация във вселената?

— Ами...

Ръсел се поколебава. Опростено по такъв безобразен начин, твърдението като че ли му причинява физическа болка.

— Предполагам, че да — казва неохотно той. — Ако трябва да се изрази с не повече от тридесет думи, както казахте.

— Еха.

Налудничавите твърдения на Фицджералд изведнъж започнаха да звучат съвсем прозаично в сравнение с това.

— Но ако той е прав...

— В научните среди преобладава мнението, че не е — прекъсна го бързо Ръсел.

— Ако е прав. Ако симулацията възпроизвежда съвършено точно копие, как бихме разбрали каква е разликата между живота и отвъдния живот? Имам предвид, какъв би бил смисълът от това?

— Доколкото разбирам, смисълът е да се избегне окончателното изчезване на живота. Колкото до това как бихме разбрали каква е разликата... — Ръсел поклаща глава. — В интерес на истината, аз така и не прочетох неговата книга. Както ви казах, теологията не ми е толкова интересна.

Томас поклаща глава.

— Това звучи невероятно.

— Много хора смятаха така — казва Ръсел и добави едва ли не извинително, — но доколкото си спомням, теоретичните доказателства на Типлър бяха доста подробни.

— Обзалагам се. И какво стана с него?

Ръсел свива рамене.

— Какво става с всички хора, които са достатъчно глупави да измислят нов начин да се погледне на целия свят? Разкъсаха го, като акули. Не знам къде отиде след това.

Има ли тук нещо нередно?

Нищо. Всичко. Майлс Томас изведнъж е напълно буден и се оглежда в тъмния си апартамент, като се опитва да се убеди, че нищо не се е променило.

Нищо не се е променило. Слабият шум от нощното движение звучи по същия начин. По стената и тавана се протягат сиви паралелограми, хвърляни от очертанията на прозореца на спалнята му,

осветен от някаква далечна улична лампа. Натали все така не е от лявата страна на леглото и вече си е тръгнала толкова отдавна, че дори не му се налага да си припомня за това.

Той поглежда цифрите от течен кристал на будилника до леглото си: 2:35 сутринта.

Нещо е различно.

Нищо не се е променило.

Е, може би само едно нещо. Еретичното произведение на Типлър е на нощното му шкафче и гланцираната корица на книгата отразява червените ивички светлина на екрана на будилника. „Физиката на безсмъртието: модерна космология, Бог и възкресението на мъртвите.“ В стаята е твърде тъмно, за да се прочетат буквите, но такова заглавие не се забравя току-така. Майлс Томас взе книгата от библиотеката днес следобед и я отвори на една случайна страница...

... преди да я захвърли в куфарчето си, изпълнен със смущение и отвращение. Дори не знае защо си направи труда да вземе това шибано нещо от библиотеката. Джасмин Фицджералд страда от психоза. Няма нищо сложно. По причини, които не е работа на Майлс Томас да разбере, тя е направила дисекция на съпруга си на пода в кухнята. А сега си измисля всякакви начини да си намери извинение, да поправи непоправимото, и космологичното бръщолевене, в което ги облича, не ги прави по-достоверни. Какво очаква той от себе си — за една нощ да се превърне в специалист по квантова механика? Възможно ли е да научи дори една малка част от това, което ще му трябва, за да разкрие пропуските в нейната старателно изградена самозаблуда? Защо изобщо да си прави труда?

Но той вече го стори. И сега „Физиката на безсмъртието: модерна космология, Бог и възкресението на мъртвите“ лежи в полумрака до него в два и половина през шибаната нощ и нещо се е променило, той е почти сигурен в това, но колкото и да се опитва, не може да разбере точно какво. Просто се чувства някак различно. Просто се чувства...

„Буден. Това е, което изпитваш. Вече не можеш да заспиш, дори животът ти да зависи от това.“

Майлс Томас въздъхва и светва лампата на нощното си шкафче. Присвива очи, докато зениците му свикнат със светлината, протяга ръка и взема отблъскващата книга.

За негово изумление, някои части от нея започват да му се струват разбираеми.

— Тя не е тук — казва му дежурният. — Снощи се наложи да я преместим в съседната сграда.

Съседната сграда е болницата.

— Защо? Какво стана?

— Нямам никаква представа. Конвулсии, цианоза — в интерес на истината, си помислихме, че е заминала. Но докато пристигне докторът, вече нищо й нямаше.

— Значи няма никакво обяснение, така ли?

— Говори си. За тази откачена ку... за тази жена по принцип няма никакво обяснение.

Джасмин Фицджералд лежи между завивките, опънати като усмирителна риза, и се взира в тавана, без да мига. До леглото седи санитар, а по лицето му са изписани равни части скука и любопитство.

— Как е тя? — пита Томас.

— Няма как да разберем — отговаря санитарят. — Но вече изглежда така, все едно всичко е наред.

— На мен не ми изглежда така, все едно всичко е наред. Изглежда ми изпаднала в кататония.

— Не е. Нали не си, Джас?

— Съжаляваме — казва жизнерадостно Фицджералд. — В момента не можете да се свържете с нея. Моля, оставете съобщение и тя ще ви върне обаждането.

След това добавя:

— Здравсти, Майлс. Радвам се да те видя.

Очите й нито за миг не се откъсват от изолиращите плочки на тавана.

— По-добре тези дни да вземеш да мигнеш — отбелязва Томас. — Очните ти ябълки ще изсъхнат.

— Всичко се оправя с малко целенасочено препрограмизиране — казва му тя.

Томас поглежда санитаря.

— Ще ни оставите ли насаме за няколко минути?

— Естествено. В столовата съм, ако ви потрябвам.

Томас изчаква вратата да се затвори след него.

— Добре, Джас. Каква е масата на Хигс бозона?

Тя примигва.

Тя се усмихва.

Тя обръща глава, за да го погледне.

— Двеста двадесет и осем GeV — отговаря тя. — Еха. Най-сетне някой е прочел проекта ми за докторантура.

— Не само проекта. Това е едно от предположенията на Типлър, които подлежат на проверка, нали?

Усмивката ѝ се разширява.

— Най-важното. Останалите като цяло се подразбират от само себе си.

— И ти си го проверила.

— Аха. Когато бях в CERN. Как ти се стори неговата книга?

— Прочетох само някои части от нея — признава си Томас. — Беше доста трудно четиво.

— Извинявай. Аз съм виновна — казва Фицджералд.

— Как така?

— Помислих си, че може да имаш нужда от помощ, затова те подобрех малко. Увеличих скоростта, с която обработваш информацията. Но явно не е било достатъчно.

По гръбнака му пробягва някаква тръпка. Той не обръща внимание на това.

— Не съм...

Томас потърква с ръка по брадичката си; тази сутрин е забравил да се избърсне.

— ... сигурен какво точно имаш предвид с това.

— Естествено, че си сигурен. Просто не вярваш.

Фицджералд се измъква изпод завивката, за да се облегне на една възглавница.

— Разликата е само в семантиката, Майлс. Ти го наричаш „психоза“. Във физиката бихме го нарекли „хипотеза“.

Томас несигурно кимва.

— О, просто го кажи, Майлс. Умиращ си да го кажеш.

— Продължавай — избърборва той, като по някаква странна причина не успява да се спре.

Фицджералд се размива.

— Щом настояваш, докторе. Разбрах къде съм сгрешила. Отначало си мислех, че ще трябва да правя всичко сама, но просто не мога. Има твърде много променливи, нали разбираш — дори да се занимаваш с тях една по една, просто няма начин да ги следиш всичките едновременно. Когато се опитах, се обърках и всичко...

По лицето ѝ изведнъж се спуска сянка. Може би спомен, който си пробива път през всичките старателно напластени измислици.

— Всичко се обърка — завършва тихо тя.

Томас кимва, като продължава да говори тихо и внимателно.

— Какво си спомняш точно в този момент, Джас?

— Много добре знаеш какво си спомням, по дяволите — прошепва тя. — Аз... аз го разрязах...

— Да.

— Той умираше. Умираше. Опитах се да го поправя. Опитах се да поправя програмата, но нещо се обърка и...

Той не казва нищо. Мълчанието се проточва.

— ... и аз не знаех какво е то. Нямах как да го поправя, ако не видя какво съм объркала. Затова... затова го разрязах и...

Челото ѝ внезапно се прорязва от бръчки. Томас не разбира от какво: от спомена или от разкаяние?

— Просто се хванах с нещо, от което не разбирам достатъчно — казва най-сетне тя.

Не. Това е съсредоточаване. Тя изгражда наново всичките си защиты и избутва върха на този кървав айсберг обратно под водата. Сигурно не е лесно. Томас може да си го представи, огромен и тромав, докато се надига от дълбините, а Джасмин Фицджералд го натиска с всички сили и отчаяно се преструва, че това не ѝ коства никакви усилия.

— Разбирам, че сигурно ти е трудно да мислиш за това — казва Томас.

Тя свива рамене.

— Понякога.

„Отива си...“

— Когато главата ми неволно се върне към стария начин на мислене. Старите навици не умират лесно.

„Отива си...“

— Но аз се справям с това.

Лицето ѝ вече не е намръщено.

„Отиде си.“

— Спомняш ли си какво ти разказвах за Процесорните войни? — пита го жизнерадостно тя.

Томас се поколебава, после кимва.

— Всички вируси могат да се възпроизвеждат, но някои от по-добрите могат сами да пишат макропрограми — всъщност би било по-подходящо да ги наричаме „микропрограми“ — които автономно да изпълняват прости задачи. И някои от тях също могат да се възпроизвеждат. Схващаш ли накъде бия?

— Всъщност не — отговаря тихо Томас.

— Наистина трябваше да те подобря още малко. Както и да е, тези малки подпрограми могат да се справят с всички рутинни задачи. Всяка от тях следи по няколко променливи и всеки път, когато се възпроизвеждат, могат да поемат по още няколко променливи, така че съвсем скоро вече няма горна граница за сложността на задачите, с които можеш да се справиш. Дявол да го вземе, по този начин можеш дори да пренапишеш цялата операционна система отвътре навън и изобщо да не се тревожиш за подробностите, защото твоите малки дяволчета ще се оправят с това вместо теб.

— Всички ли сме вируси за теб, Джас?

Тя се размива, когато чува това, и не го прави грубо.

— О, Майлс. Това е просто технически термин, а не морална оценка. Животът е информация, оформяна от естествения подбор. Не искам да кажа нищо друго.

— И ти си се научила да... пренаписваш програмата — казва Томас.

Тя поклаща глава.

— Все още се уча. Но ставам все по-добра.

— Разбирам.

Томас се преструва, че си поглежда часовника. Все още не познава техническия жаргон. Никога няма да го научи целия. Но сега поне знае малко за мястото, откъдето идва тя.

Не му остава да каже нищо друго, освен няколко общи фрази.

— Засега не ми трябва нищо повече, Джасмин. Искам да ти благодаря за съдействието. Знаем колко ти е трудно.

Тя навежда глава към него и се усмихва.

— Значи се разделяме, Майлс? Но ти изобщо не ме излекува.

Той се усмихва в отговор. Едва ли не усеща как се свиват всички мускулни влакна по лицето му, как се напрягат сухожилията и меката тъкан се разтяга върху лицевите му кости. Усеща пълната неискреност на един изцяло механичен процес.

— Аз не съм тук за това, Джас.

— Да, вярно. Ти само преценяваш състоянието ми.

Томас кимва.

— Е? — казва тя след малко. — Какво е състоянието ми?

Той си поема дъх.

— Според мен имаш проблеми, пред които все още не си позволяваш да се изправиш. Но си в състояние да разбереш правното си положение и да проследиш всички процедури, с които може да ти се наложи да се срещнеш в рамките на съдебния процес. От законова гледна точка това означава, че можеш да бъдеш изправена пред съда.

— Аха. Значи не съм нормална, но не съм достатъчно луда, за да се измъкна безнаказано, така ли?

— Надявам се, че ще се справиш.

Поне това казва напълно искрено.

— О, ще се справя — отговаря небрежно тя. — Не се тревожи за мен. Колко време трябва да остана тук?

— Може би още три седмици. Обичайният период е тридесет дни.

— Но ти вече приключи с мен. Защо продължава толкова дълго?

Той свива рамене.

— Засега няма къде другаде да те приберат.

— Аха — казва тя и се замисля. — Е, така също става. Ще имам повече време да се упражнявам.

— Довиждане, Джасмин.

— Жалко, че не хвана Стюарт — казва тя зад гърба му. — Щеше да ти хареса. Може би някой път ще го доведе у вас.

Бравата на вратата заяжда. Той се опитва да я завърти отново.

— Всичко наред ли е? — пита го тя.

— Да — отговаря Томас прекалено бързо. — Просто...

— А, да. Чакай малко.

Тя се размърдва под завивките.

Той поглежда през рамо. Джасмин Фицджералд лежи по гръб и гледа право нагоре, без да мига. Диша плитко и учестено.

Бравата в ръката му сякаш се затопля.

Той отдръпва ръката си.

— Добре ли си?

— Естествено — отговаря тя на тавана. — Просто съм уморена. Това ми струва известни усилия, нали разбираш?

„Повикай санитаря“, мисли си той.

— Наистина, просто трябва да си почина — тя го поглежда за последен път и се изкикотва. — Повярвай ми, Томас неверни.

— Доктор Дежарден, моля.

— На телефона.

— Вие ли направихте аутопсията на Стюарт Макленън?

Кратко мълчание. След това:

— Кой се обажда?

— Казвам се Майлс Томас. Работя в отдела за криминална психология. Джасмин Фицджералд е... беше моя пациентка.

Телефонът мълчи в ръката му.

— Разглеждах документите по нейния случай, пишех доклада си и току-що забелязах нещо във вашите заключения...

— Предварителни заключения — прекъсва го Дежарден. — Ще подам окончателния доклад, хм, в близко бъдеще.

— Да, разбирам, доктор Дежарден. Но доколкото разбрах, Макленън е бил... ами, смъртоносно ранен.

— Беше изкормен като риба — отговаря Дежарден.

— Точно така. Но във вашия до... във вашия предварителен доклад причината за смъртта е записана като „неопределена“.

— Това е така, защото все още не съм я определил.

— Да. Но изпитвам известно объркване за това каква друга би могла да бъде. Вие не сте открили токсини в тялото на Макленън, или поне не и такива, които да не са получени в резултат на химиотерапията, и никакви други травми с изключение на тези фистули и тератоми...

Телефонът излайва в ръката на Томас с кратък, грозен смях.

— Вие знаете ли изобщо какво означава „тератома“? — пита го Дежарден.

— Предположих, че е нещо, свързано с раковото му заболяване.

— Чували ли сте термина „първична киста“?

— Не.

— Надявам се, че не сте се нахранили току-що — казва Дежарден. — От време на време в първичната телесна кухина се появяват образувания от клетки, които се умножават. Латентните гени се активират по една или друга причина, но в крайна сметка, се получават нарастващи буци от тъкан, от които прорастват зъби, косми и кости. Понякога стават големи колкото грейпфрут.

— Господи. И Макленън е имал такова нещо в тялото си?

— Така си помислих. Отначало. След това се оказа, че нещото е част от бъбрека му. С тази разлика, че от него растеше око. Същото беше и с повечето лимфни възли в корема му — каналите бяха задръстени с косми и нещо като нокти. Или поне някаква кератинизирана тъкан.

— Това е ужасно — прошепва Томас.

— Без майтап. Да не говорим за перфорираната му диафрагма или за факта, че половината от извивките на тънкото му черво бяха като запоени една за друга.

— Но аз си мислех, че той е страдал от левкемия.

— Това е така. Но не е причината за смъртта.

— Искате да кажете, че тези тератоми може да са изиграли някаква роля в смъртта на Макленън?

— Не виждам как — отговаря Дежарден.

— Но...

— Вижте, явно не се изразявам достатъчно ясно. Просто се съмнявам, че Стюарт Макленън е умрял вследствие на касапските умения на жена си, защото която и да е от тези аномалии би трябвало да е достатъчна, за да го убие, общо взето, на място.

— Но това е невъзможно, нали така? Имам предвид, какво казаха от разследването?

— Честно казано, според мен изобщо не са прочели моя доклад — изръмжава Дежарден. — Както и вие, иначе щяхте да ми се обадите по-рано.

— Ами, вашият доклад не беше от първостепенна важност за моята оценка, доктор Дежарден. Освен това изглеждаше толкова очевидно, че...

— Съгласен съм. Когато видите някой разрязан от чатала до гръдната кост, обикновено няма нужда да чакате доклада от аутопсията, за да разберете защо е умрял. На кого му пука за някакви вродени аномалии?

„Вроде...“

— Искате да кажете, че той е бил роден така?

— С тази разлика, че няма как да е бил роден така. Иначе нямаше да доживее до първия си дъх.

— Значи искате да кажете, че...

— Искам да кажа, че съпругата на Стюарт Макленън няма как да го е убила, защото от физиологична гледна точка просто няма никакъв начин той изобщо да е бил жив.

Томас се вторачва в телефона в ръката си. Телефонът не се отказва от думите си.

— Но... но той е бил на двадесет и осем години! Как е възможно това?

— Бог знае — казва му Дежарден. — Ако питате мен, това е някакво шибано чудо.

Има ли тук нещо нередно?

Той не е съвсем сигурен, защото не знае какво точно е очаквал. Няма зейнал ковчег или гробница, отворена през нощта с библейски драматизъм. Разбира се, че не. Джасмин Фицджералд вероятно щеше да каже, че нейните сили са твърде фини и дискретни, за да се занимава с подобен театър. Защо да оставяш изровена пръст или отворен гроб, когато можеш просто да пренапишеш програмата?

Тя седи с кръстосани крака върху недокоснатия гроб на съпруга си. Каквито и сили да си приписва, те не я предпазват от лекия дъждец, който се сипе по главата ѝ. Дори не носи чадър.

— Майлс — казва тя, без да вдигне поглед към него. — Помислих си, че може да си ти.

Няма и следа от слънчевата ѝ усмивка, от възторженото изражение на жизнерадостно отрицание. Лицето ѝ е също толкова

безизразно, колкото сигурно е лицето на нейния съпруг, на два метра под земята.

— Здравей, Джас — казва Томас.

— Как ме намери? — пита го тя.

— В отдела за криминална психология се побъркаха, когато изчезна. Звънят на всички, които са те познавали, и се опитват да разберат как си избягала. И къде се намираш.

Пръстите ѝ си играят с меката пръст.

— Ти каза ли им?

— Отначало не се сетих за това място — лъже той.

А после, за да изкупи вината си:

— Освен това и аз не знам как си избягала.

— Естествено, че знаеш, Майлс. Самият ти го правиш през цялото време.

— Продължавай — казва той, като си дава сметка за това.

Тя се усмихва, но усмивката ѝ се стопява веднага.

— Двамата сме стигнали дотук по един и същ начин, Майлс. Копирали сме се от един адрес на друг. Единствената разлика между нас е тази, че на теб все още ти се налага да изминаваш пътя от А до В до С. Аз отивам направо на Z.

— Не мога да приема това — казва Томас.

— Оставаш си Тома Неверни, а? Как можеш да се зарадваш на рая, след като дори не искаш да го видиш?

Тя най-сетне вдига очи към него.

— „Някой трябва да ти обясни разликата между опита и ината, докторе.“ Знаеш ли откъде е този цитат?

Той поклаща глава.

— Е, няма значение. Не е важно.

Тя отново свежда очи към земята. Косата виси пред лицето ѝ на мокри филизи.

— Не ми разрешиха да дойда на погребението.

— Явно нямаш нужда от разрешение.

— Вече не. Но това беше преди няколко дни. Тогава все още не бях измислила как да се справя с всички дефекти.

Тя заравя едната си ръка в мократа пръст.

— Вече знаеш какво направих с него.

„Има предвид преди онова с ножа.“

— Не съм сигурен, че...

— Вече знаеш — повтаря тя.

Накрая той кимва, макар че тя не гледа към него.

Дъждът се усилва. Томас трепери под шлифера си. Фицджералд сякаш не го забелязва.

— И сега какво? — казва най-сетне той.

— Не съм сигурна. Отначало изглеждаше толкова ясно, разбираш ли? Аз обичах Стюарт, напълно и безрезервно. Искях да го върна веднага след като се науча да го правя. И исках този път да го направя както трябва. И все още го обичам, наистина, но със сигурност не обичам всичко в него, по дяволите — нали разбираш? Понякога го мързеше да чисти след себе си. Освен това мразех музиката, която харесваше. И след като стигнах дотук, вече си мисля — защо да се задоволявам с това да го върна? Защо да не го... ами, да го поправа малко?

— Това ли ще направиш?

— Не знам. Казвам си всички неща, които бих променила, и в един момент стигам до извода, че може би ще е най-добре да започна от самото начало. Това ще изисква по-малко... ресурси. От гледна точка на програмирането.

— Надявам се, че наистина страдаш от психоза.

Не е добра идея да казва такива неща, но изведнъж е спряло да му пука за това.

— Защото ако не е така, Бог наистина е коравосърдечно копеле.

— Така ли? — казва тя, без да го слуша много внимателно.

— Всичко е само информация. Всички ние сме само подпрограми, които общуват помежду си в някакъв компютърен модел. В такъв случай нищо не е чак толкова важно, нали? Някой ден ще успееш да поправиш всички дефекти в програмата на Стюарт. Няма къде да бързаш. Той може да почака. Всичко е само компютърен код, нищо не е непоправимо. Значи всъщност нищо няма значение, нали? Как е възможно на Бог да му пука за нещо в такава вселена?

Джасмин Фицджералд се надига от гроба и избърсва пръстта от ръцете си.

— Внимавай, Майлс.

На лицето ѝ се изписва бегла усмивка.

— Точно сега не искаш да ме ядосваш.

Той отвърща на погледа ѝ.

— Радвам се, че все още мога да го направя.

— Туш — съгласява се тя.

В очите ѝ все още има някакъв блясък, зад мокрите мигли и вадичките дъждовна вода, които се стичат по лицето ѝ.

— И какво ще правиш сега? — пита отново той.

Тя хвърля поглед наоколо към гробището под дъжда.

— Всичко. Ще оправя всичко. Ще запълня всички празнини. Ще пренапиша константата на Планк, така че от нея да има някакъв смисъл.

Тя му се усмихва.

— Но първо смятам просто да отида някъде и да си помисля за всичко.

Тя слиза от купчината пръст върху гроба.

— Благодаря ти, че не ме издаде. Нямах да има никаква разлика, но все пак оценявам жеста. Няма да го забравя.

Тя се обръща, за да се отдалечи в дъжда.

— Джас — подвиква Томас след нея.

Тя поклаща глава, без да се обръща.

— Забрави, Майлс. На мен никой не ми е подарявал никакви чудеса.

Едва тогава тя спира и се обръща за малко.

— Освен това ти не си готов за това. Сигурно просто ще решиш, че съм те хипнотизирала или нещо подобно.

„Би трябвало да я спра“, казва си Томас. „Тя е опасна.“ Страда от психоза. Могат да ме осъдят за съучастничество. Би трябвало да я спра.

„Ако мога.“

Тя го оставя под дъжда със спомена за онази блестяща, невинна усмивка. И той е почти сигурен, че не е усетил нищо да преминава през него. Но може би не е така. Може би е усетил нещо като вълничка, която се разширява по някаква застояла повърхност. Фино пренареждане на електроните. Миниатюрна промяна в състоянието на света.

„Ще оправя всичко. Ще запълня всички празнини.“

Майлс Томас не знае какво точно имаше предвид тя, когато каза това. Но се страхува, че скоро — твърде скоро — тук няма да има

нищо нередно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.